

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ

Ετήσια 50, 10.—
 Εξάμηνος 5,50
 Τρίμηνος 3.—

Ἑσωτερικοῦ

Ετήσια 50, 12.50
 Εξάμηνος 6,50
 Τρίμηνος 3,50

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

Περίοδος Β'. — Τόμος 25ος

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, 13 Ὀκτωβρίου 1918

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικ. λεπ. 20. Ἑξωτερικ. λεπ. 25
 Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, λεπτὰ 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 39, παρὰ τὸ Βαρβακίον

Ἔτος 40όν. — Ἀριθ. 46

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ ἸΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

— Ἄν ὡς αὐριο τὸ πρωῒ, ἔλεγε, δὲν βροῦμε νὰ τὸ δώσουμε πῶς δραστήριο ἀντιπυρετικό, θὰ πεθάνῃ !

Κι' ἐφθασε ἡ νύκτα, — ἡ τελευταία ἴσως νύκτα τοῦ καλοῦ, τοῦ γενναίου, τοῦ ἔξυπνου ἐκείνου παιδιοῦ, ποῦ ὅλοι τὸ ἀγαποῦσαν σὰν παιδί τους ! Τὸ μόνο γιαιτρικὸ ποῦ ἦταν γιὰ τὴν τρομερὴ ἐκείνη ἀρρώστεια, τὸ μόνο εἰδικὸ φάρμακον ποῦ μποροῦσε νὰ τὴν νικήσῃ, δὲν ὑπῆρχε στὸ νησί !

Τὴ νύκτα ἐκείνῃ τῆς 8 πρὸς τὴν 9 Δεκεμβρίου, ὁ Χάρμπερτ εἶχε τὸ δυνατότερον παραλήρημα. Τὸ σηκώτι τοῦ εἶχε ἐξογκωθῇ φοβερά. Κι' ὁ ἐγκέφαλός τοῦ εἶχε πειραχθῇ σὲ τέτοιον βαθμὸν, ὥστε ἦταν ἀδύνατον νὰ γνωρίσῃ κανένα.

Θὰ ζοῦσε ὡς αὐριό ; ἢ θὰ πέθαινε πρὶν τοῦ ἔλθῃ κι' ἡ τρίτη προσβολή ; Τὸ φοβοῦνταν πολὺ. Ἡ δυνάμεις τοῦ ἦταν τόσο ἐξαντλημέναι, ὥστε στὰ διαλείμματα τῶν κρίσεων, ἔπεφτε σὲ νεκρὸς.

Κατὰ τῆς τρεῖς τὸ πρωῒ, ὁ Χάρμπερτ ἐβγαλε μιά κραυγὴ τρομερὴ. Ὁ Νάβ, ποῦ ἀγρυπνοῦσε κοντὰ τοῦ, εἶδε τὸ σῶμά τοῦ ὅλο νὰ σπαράξῃ ἀπὸ δυνατοὺς σπασμούς. Καὶ τρομαγμένος, ἔτρεξε στὸ διπλὰν δωματίον, ὅπου ἀγρυπνοῦσαν οἱ σύντροφοί τοῦ.

Τὴν ἴδια στιγμὴν, ὁ Τὸπ ἐγαύγισε παρὰ-ξένα...

Ὁρμησαν ὅλοι στὸ δωμάτιον τοῦ Χάρμπερτ καὶ προσπαθοῦσαν νὰ τὸν κρατήσουν, γιὰτὶ ἤθελε νὰ πεταχθῇ ἀπὸ τὸ κρεβάτι τοῦ. Ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ τοῦ εἶχε πιάσῃ τὸ χέρι κι' ἀσθάνονταν τὸν σφυγμὸ τοῦ λίγο-λίγον νάνεβαίνῃ.

Πέρασαν ἑστὶ δύο ὥρες. Ἡ ἀκτίνες τοῦ πρωῒνου ἡλίου ἀρχισαν νὰ φωτίζουν τὰ δωμάτια τοῦ Γρανίτινου Παλατιοῦ. Εἶχε ξημερώσῃ μιά θαυμασιὰ ἡμέρα κι' ἡ ἡμέρα αὐτὴ ἐμελλε νὰ εἶνε ἡ τελευταία τοῦ δυστυχισμένου Χάρμπερτ...

Μιά ἀκτίνα γλύστρησε ὡς τὸ τραπέζι ποῦ ἦταν κοντὰ στὸ κρεβάτι.

Ἐξαφνὰ ὁ Πέγκροφ, μὲ μιά κραυγὴ, εἶδε ἓνα πρᾶγμα ἀπάνω στὸ τραπέζι ἐκεῖνο (*) Ἦταν ἓνα μακρουλὸ κουτάκι, ποῦ στὸ σκέπασμά τοῦ διαβάζουνταν αὐτὲς ἡ δύο λέξεις : *Θεϊκὴ κινίνη*.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

Ἀνεξήγητο μυστήριον. — Ἡ ἀνάγκη τοῦ Χάρμπερτ. — Πιὰ μὲν τοῦ νησιοῦ εἶχαν νὰ ἐξορευθῶν. — Ποσειδάμονες γιὰ τὴν ἀναχώρησι. — Πρωτὴ ἡμέρα. — Ἡ νύκτα. — Δεύτερη ἡμέρα. — Παθημασιὲς μέσα στὸ δάσος. — Στὸ ἀκρωτήρι τῆς Σαύρας.

(*) Ἰδὲ εἰκόνα 43ου φύλλου, σελ. 245.

Ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ πήρε τὸ κουτί καὶ τὸ ἀνοίξε. Εἶχε μέσα καμμιὰ διακοσαριὰ κόκκους μιᾶς-σκόνῃς λευκῆς. Τὴν ἐδοκίμασε στὸ στόμα. Ἡ μεγάλῃ πικράδα τῆς δὲν μποροῦσε νὰ τὸν ἀπατήσῃ. Ἦταν τὸ πολὺτιμο ἀλκαλοειδὲς τῆς κινᾶς, τὸ δραστηριώτερον ἀντιπυρετικό.

Χωρὶς νὰ χάσῃ στιγμὴν, ἔπρεπε νὰ δώσῃ ἀπ' αὐτὴ τὴ σκόνῃ στὸν Χάρμπερτ. Πὼς βρέθηκε ἀπάνω στὸ τραπέζι, αὐτὸ θὰ τὸ ἐξέταζαν ἀργότερα.

Καφέ ! ἐφώγαξε ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ. Σὲ λίγες στιγμῆς, ὁ Νάβ ἔφερε ἓνα φλιτζάνι γαῖτο. Ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ ἔβριξε μέσα στὸν καφέ ὡς δεκαοκτὼ κόκκους κινίνου — δηλαδὴ ἓνα περίπου γραμμαρίον, — κι' ἔκαμε τὸν Χάρμπερτ νὰ τὸν πιῇ.

Ἦταν ἀκόμη καιρὸς. Γιατὶ ἡ τρίτη προσβολὴ δὲν ἦλθε τὴν ἡμέρα ἐκείνη. Καί, μποροῦμε νὰ προσθέσουμε, δὲν θὰ ἔρχονταν ποτέ !

Ἀμέσως οἱ ἄποικοι ἀρχισαν νὰ ἐλπίζουν, ὅτι ὁ Χάρμπερτ ἐσώθηκε. Ἡ μυστηριώδης δύναμις εἶχε φανερωθῇ καὶ πάλι, καὶ σὲ στιγμὴν μάλιστα ποῦ ὅλοι ἦταν ἀπ' αὐτὴ ἀπελπισμένοι !

Ὑστερ' ἀπὸ λίγες ὥρες, ὁ Χάρμπερτ κοιμοῦνταν ἡσυχώτερα. Οἱ ἄποικοι μπόρεσαν τότε νὰ μιλήσουν γι' αὐτὸ τὸ περιστατικόν. Ἡ ἐπέμβασις τοῦ Ἀγνώστου ἦταν φανερώτερη παρὰ ποτέ. Ἀλλὰ πὼς κατώρθωσε νὰ εἰσχωρήσῃ, τὴ νύκτα, στὸ Γρανίτινον Παλάτι ; Αὐτὸ ἦταν ὀλωσδιόλου ἀνεξήγητο !

Τὴν ἡμέρα ἐκείνη, καθὲς τρεῖς ὥρες, ὁ Χάρμπερτ ἐπαίρνει τὸ κινίνο του. Τὴν ἄλλῃ μέρα, ἦταν καλλίτερα. Βέβαια, δὲν εἶχε γιαιτρευθῇ ἀκόμα, γιὰτὶ αὐτοὶ οἱ κακοήθεις πυρετοὶ ἔχουν συχνὰ ἐπικίνδυνες ὑποτροπές. Τώρα ὅμως ποῦ εἶχαν τὸ γιαιτρικόν, μποροῦσαν νὰ μὴ τῆς φοβούνταν. Καὶ τὸ κουτάκι νὰ ἐτελείωνε, ὁ Ἀγνώστος θὰ τοὺς ἐστειλε κι' ἄλλο.

Ἡ ἐλπίδες δὲν τοὺς ἐγέλασαν. Ὑστερ' ἀπὸ δέκα μέρες, τὴν 20 Δεκεμβρίου, ὁ Χάρμπερτ μίπηκε στὴν ἀνάρωσι. Σ' αὐτὸ τὰ διάστημα, καμμιὰ προσβολὴ, Ἦταν, ἀλήθεια, ἀκόμη ἀδύνατος κι' ἔπρεπε νὰ

ὑποβληθῇ σὲ δίαιτα αὐστηρότατη. Γρήγορα ὅμως θὰ δυνάμωνε, γιὰτ' εἶχε, ὅμοιο κρᾶσι καλὴ ; ἀλλὰ καὶ χαράκηρα. Ἦταν εὐπειθὴς καὶ ὑπομονητικὸς. Ὅ,τι τοῦ ἔλεγαν, τὸ ἔκανε χωρὶς ἰδιοτροπίες, χωρὶς παραξενιές. Ἐπειτα εἶχε τόση ἐπιθυμία νὰ γίνῃ καλὸ !

Ὁ Πέγκροφ ἔμοιαζε μ' ἄνθρωπον ποῦ τὸν τραβήξαν ἀπὸ ἐνα βάραθρον. Ὁρεσ-ὄρες, ἀπὸ τὴ μεγάλη του χαρὰ, ἔκανε σὰν τρελός. Ἐξαφνὰ, ἅμα πέρασε ἡ ὥρα τῆς τρίτης προσβολῆς, ἐσφίξε τὸν ρεπόρτερ στὴν ἀγκυλιά τοῦ τόσο δυνατὰ, ποῦ πῆγε νὰ τὸν πνίξῃ. Κι' ἀπὸ τότε δὲν τὸν ἔλεγε παρὰ γιαιτρό : Ὁ γιαιτρός Σπίλεττ !

Ἐμενε τώρα νὰ μάθουν καὶ τὸν γιαιτρό τὸν ἀληθινόν.

— Θὰ τὸν μάθουμε ! ἐβεβαίωσε ὁ ναύτης. Φαντασθῆτε ὅμως

τί σφιχταγκάλισμα τὸν περιέμενε κι' αὐτόν, ἂν ποτὲ ὁ καλὸς Πέγκροφ τὸν ἔβλεπε μπροστά τοῦ !

Ὁ Δεκέμβριος ἐτελείωσε καὶ μαζί τοῦ τὸ ἔτος 1867, ποῦ τόσα δεινὰ εἶχε φέρῃ στοὺς ἀποίκους τῆς Λίγκολν. Μπῆκαν στὸ 1868 μὲ ὁρατὸ καιρὸ, μὲ ἐξέστη μεγάλη, μὲ θερμοκρασία τροπικὴ, ποῦ μόλις τὴν ἐμετρίαζε ἡ θαλασσιὰ αὐρα. Ὁ Χάρμπερτ ξαναγεννιόταν κι' ἀπὸ τὸ κρεβάτι τοῦ, τοποθετημένο κοντὰ ἓ ἓνα παράθυρον τοῦ Γρανίτινου Παλατιοῦ, ρουφούσε τὸν ὑγιεινὸ ἐκεῖνο αἶρα. ποῦ τοῦ ἐανάδινε σιγὰ-σιγὰ τὴ ζωὴ καὶ τὴ δύναμι.

Ἀρχισε νὰ τρώῃ καὶ φαντάζεσθε πᾶς τί ὁρατὰ φαγίττα, ἐλαφρά καὶ γοστήμα, τοῦ ἐμαγεύερε τώρα ὁ Νάβ. Ὁ Πέγκροφ, λιχουδὴς πάντα, τὰ ἐξήλεσε.

— Νὰ μὴν ἀρρωστοῦσα κι' ἐγώ ! ἔλεγε.

Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, οἱ κατάδικοι δὲν εἶχαν φανῇ καθόλου στὰ περίχωρα τοῦ Γρανίτινου Παλατιοῦ. Ἀπὸ τὸν Ἀῶτων καμμιὰ εἶδον κι' ἂν ὁ μηχανικὸς κι' ὁ Χάρμπερτ διατηροῦσαν ἀκόμη τὴν ἐλπίδα νὰ τὸν ξαναβροῦν, οἱ σύντροφοί τοῦ δὲν εἶχαν πιά ἀμφιβολία, ὅτι ὁ δυστυχισμένος ἐκεῖνος ἦταν τώρα νεκρός.

(Ἐπειτα συνέχισεν)

Γ.Ρ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ Πέγκροφ κατέθηκε μ' ἓνα σχοινί...

